REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXIV - travanj 2014.

Razgovor:
Portal PANDORA

Žrtve cionističkih progona:
JANUSZ WALUŚ

Opća tematika:
PANDORINA TRANSRODNA KUTIJA

Revolucija vrijednosti:
ATEIZAM

Razgovor:

Pandora

Vijesti za koje vlast i mediji ne žele da znate

Razgovarali smo s urednikom informativnog portala *Pandora*. Bazirana na necenzuriranim vijestima koje većinom obuhvaćaju rasne probleme u multikulturalnom svijetu, *Pandora* je prvi ovakav portal u Hrvatskoj.

- ***Kako je Pandora nastala i koji su vaši ciljevi?***

Ideja za stvaranje takvog portala postoji već duže vremena, ali tek nedavno smo se odlučili okušati u primjeni te ideje. Osobno sam dugo razmišljao o tome dali krenuti u to ili ne, s obzirom da to ipak zahtjeva svakodnevni rad, ali poznavajući sebe, a i svoje suradnike, shvatio sam da to neće biti problem. Naš cilj je ponajprije informirati javnost sa svakodnevnim vijestima koje inače nisu dostupne u hrvatskoj javnosti, mi smo to prigodno nazvali '' vijesti za koje vlast i mediji ne žele da znate''. Jer doista se o tome i radi, Hrvatska živi u medijskoj blokadi, kod nas velika većina ljudi nema pojma što se dešava u određenim državama svijeta, a radi se o vijesti od krucijalnog značaja za naš opstanak i našu budućnost. Da budemo iskreni, ista blokada postoji i u drugim državama, ali za razliku od nas, u tim državama već postoje portali poput Pandore koji izvještavaju o vijestima koje inače nisu dostupne u mainstream medijima. Mi smo sa Pandorom napravili taj iskorak, da omogućimo čim većem broju ljudi pristup informacijama koje se inače skrivaju od njih.

• ***Uglavnom se fokusirate na vijesti izvana, zašto je to tako?***

Pa, odgovor na to pitanje je zapravo vrlo jednostavan. Odlučili smo izvještavati o vijestima koje mainstream mediji namjerno ignoriraju zbog svoje politike. Hrvatska još nije iskusila modernu politiku bijelog genocida koji se odvija diljem Evrope i SAD-a, da ne spominjem JAR, i nama je prioritet upoznati ljude sa stanjem i događanjima koja će se kad tad početi događati i kod nas. Na svu sreću, takvih vijesti u Hrvatskoj nema mnogo, ali ljudi moraju vidjeti što nas čeka, jer krenuli smo tim putem i moramo biti spremni na posljedice.

• ***U posljednje vrijeme stvoreno je nekoliko novinskih portala domoljubne prominijencije, mislite li da je doista bilo potrebe za još jednim?***

Pandora nije ''domoljubni'' portal, to je portal sa vijestima o kojima u većini slučajeva nitko drugi ne govori, pa čak niti ti ''domoljubni'' portali. Tako da, u svakom slučaju mislim da je postojala itekakva potreba za time. Meni je drago da postoji još novinskih portala nacionalističke orjentacije, muđutim, svi ti portali u većini slučajeva pišu o istim vijestima na isti način. I uglavnom se radi o dvenopolitičkim vijestima, a da ne spominjem i podosta žutila koje se pojavilo, nama ne pada na kraj pameti pisati članak o tome zašto je predsjednik države operirao oko u Hrvatskoj ili vani, dok nam mnoštvo vrlo bitnih vijesti, koje su zapravo predkazatelj naše budućnosti, stoji sa strane. Niti jedan od tih portala nikad nije prenio vijest o sustavnom genocidu na bijelcima u JAR-u, niti su se primjerice kritički osvrnuli na progon revizionističkih znanstvenika u zapadnoj Evropi. Oni ne žele o tome pisati, jer se ne žele zamjeriti nikome, ne žele potencijalno izgubiti dio čitateljstva. Mi o tome pišemo, jer nama je cilj da istina dopre do ljudi.

• ***Jeste li zadovoljni svojim dosadašnjim radom?***

Mogu reći da jesam. Uspjevamo održati svakodnevni kontinuitet

vijesti, te nastojimo biti prilično objektivni, koliko je to moguće. Mislim da smo uspjeli u svojem naumu, preko pola vijesti koje smo do sada objavili nisu prethodno bile objavljene niti u jednom hrvatskom mediju.

• ***Jeste li razmišljali da povećate asortiman portala, da postane više multimedijalan i interaktivan?***

Iskreno, ne. Ne interesiraju nas rubrike sa žutilom, raznorazne igre i slično što se može naći na drugim portalima. Osim toga, mi smo malobrojan tim koji se sastoji isključivo od volontera koji to rade u slobodno vrijeme.

• ***Što općenito mislite o medijima u Hrvatskoj?***

Imam vrlo nisko stajalište o medijima u Hrvatskoj, ali nisu samo hrvatski mediji u pitanju, slična je situacija i vani, međutim mislim da su se naši mediji uspjeli spustiti na zavidno nisku razinu. Istraživačko novinarstvo, koje je osnova novinarskog posla, je apstraktan pojam za medije u Hrvatskoj, i to nije samo moje mišljenje već i mnogih meritornih ljudi koji su daleko kompetentniji ocjenjivati novinarsku branšu. Da ne spominjem apsolutni nedostatak objektivnog izvješćivanja, većina medija su krajnje pristrani, ovisno o tome tko ih plaća, odnosno potkupljuje.

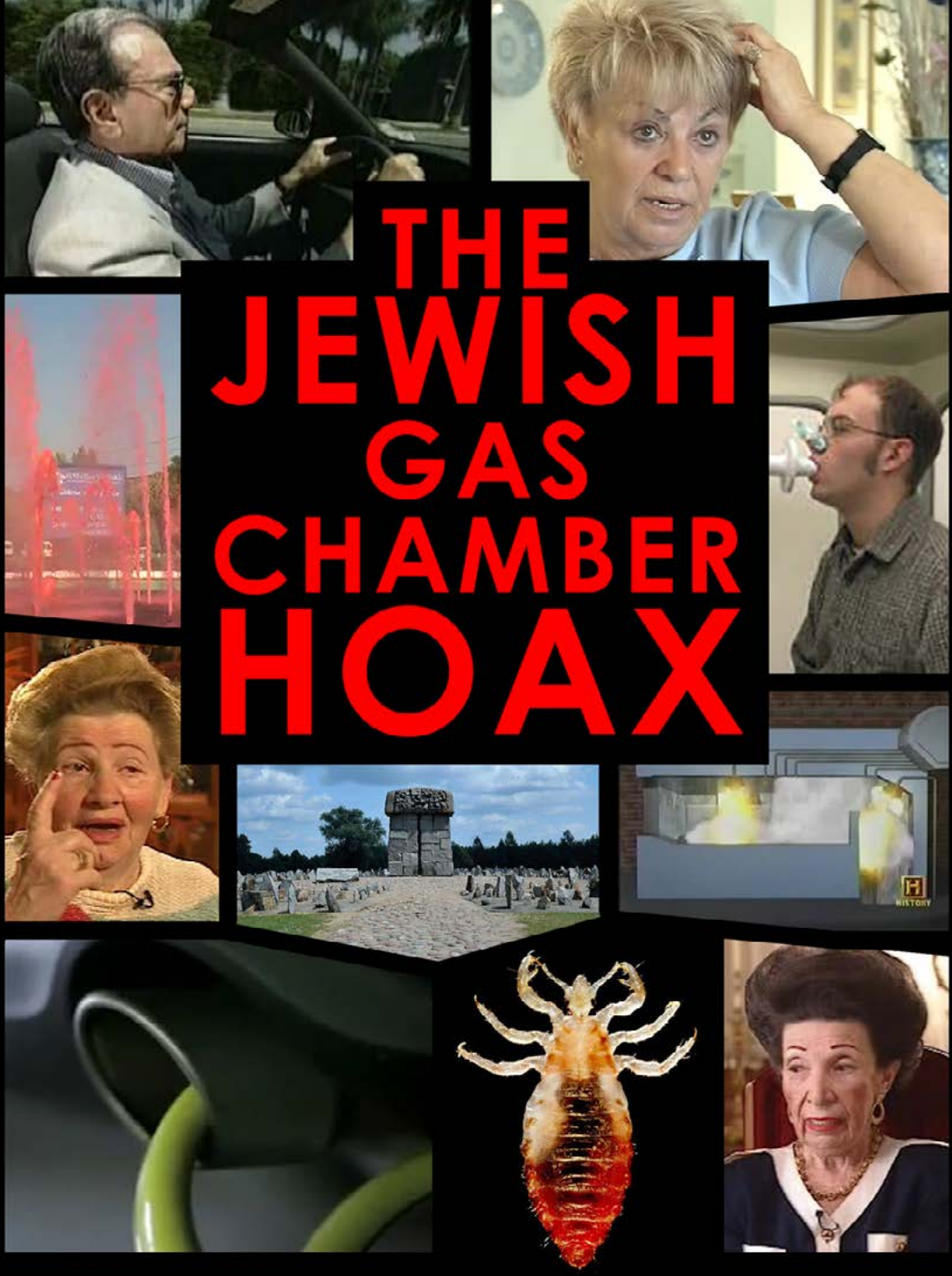

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM

PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST

WWW.GASCHAMBERHOAX.COM

Žrtve cionističkih progona:
JANUSZ WALUŚ

Janusz Waluś rođen je 14. siječnja 1953. u Zakopanama u Poljskoj. Kasnije se odselio sa svojom obitelji u Radom, u središnjoj Poljskoj. Emigrirao je u Južnoafričku Republiku (JAR) krajem 1981., kako bi pobjegao od komunističkog režima u Poljskoj. JAR je odabrao vjerujući da se Afrikaneri nikada neće podčiniti komunizmu.

Walušov otac bio je poduzetnik koji je vodio tvornicu stakla. U vrijeme komunizma u Poljskoj, privatno poslovanje bilo je pod velikom represijom od strane komunističkih vlasti, pa je tako njegov otac najmanje osam puta morao zatvarati posao. Svaki puta, kada bi pokušao iznova započeti posao u novom gradu, vlasti su ponovno učinile isto. Korijeni Walušove obitelji potječu sa istočne granice Poljske i užasi boljševičke revolucije dugo vremena protežu se kroz njegovu obitelj.

Premda se u tom razdoblju počeo javljati veliki otpor komunizmu u Poljskoj, Walus nije aktivno sudjelovao u tome. Radom je tada bio jedno od velikih središta uličnih prosvjeda povodom povećanja cijena namirnica. Upravo zbog tvrtke svoga oca, nije se mogao aktivno pridružiti prosvjedima, iako su svi iz njegove obitelji simpatizirali tadašnju opoziciju.

Waluś je tako odrastao u strahu i mržnji prema komunizmu, posebno zbog gušenja vjerske slobode. Vjerujući kako će JAR biti jedan od posljednjih utvrda anti-komunizma, Janusz Waluś odlučio je krajem 1981. emigrirati u tu zemlju. Iako je prethodno kao odredište odabrao Tunis, tadašnje vlasti nisu mu dale putovnicu.

Nakon dolaska u JAR, nije znao mnogo o toj zemlji, tek nešto malo iz pisama njegova brata Witolda, koji je tamo bio uspješan poslovni čovjek. Pisac knjige The Man who killed Hani, Michal Zichlarz, 2010.

godine razgovarao je s Walušom, koji mu je tada rekao:

“JAR tada? Šteta što to ne možete vidjeti. Apartheid? Rasizam? Samo propaganda koja je bila jača čak i u zapadnoj Europi nego u komunističkim zemljama, koje su imale svoj vlastiti apartheid.”

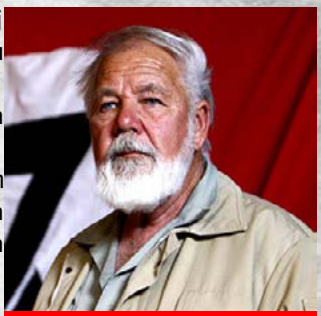
Eugene Terre'Blanche

Godine 1985. Waluś se pridružio Konzervativnoj stranci. Kao član stranke sudjelovao je u mnogim aktivnostima i materijalno ju podupirao. Nedugo zatim upoznao je vođu AWB-a, Eugenea Terre'blanchea, te se također pridružio AWB-u. Sudjelovao je na raznim skupovima AWB-a tijekom 1985. i 1986. gdje je iskusio veliki otpor članova prema politici Nacionalne stranke, zbog straha da će ona predati zemlju u ruke komunista.

Godine 1989. uslijedili su izbori prije kojih je Nacionalna stranka obećala glasačima kako će stranke ANC (Afrički Nacionalni Kongres) i SACP (Južnoafrička Komunistička Partija) ostati pod zabranom, ali je učinila upravo suprotno.

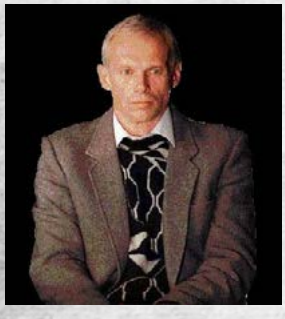

Kroz suradnju i upoznavanje s različitim organizacijama i njihovim članovima naučio je dosta o povijesti zemlje, te je shvatio da su sve prijašnje bitke za slobodu bile oružane bitke. U razgovorima koje je vodio s prijateljem Clive Derby-Lewisom i drugim članovima Konzervativne stranke i drugih desničarskih organizacija, odlučeno je da, iako su demokratski kanali otvoreni za Konzervativnu stranku, njeni sljedbenici trebali bi se pripremiti za rat i naoružati.

Nakon referenduma 1992., Nacionalna stranka odbila je konzultirati biračko tijelo prije izvršenja bilo kakvih ustavnih izmjena. Tada je postalo jasno da će su svi demokratski putovi za Konzervativnu stranku zatvoreni. Waluś se bojao da će Chris Hani preuzeti zemlju jer je bio popularni vođa SACP-a, a tako se opet vidio podčinjen komunističkom sistemu kojem je pobjegao u Poljskoj. To ga je prestrašilo do te mjere da je „obećao da će učiniti nešto da se pokuša spriječiti da njegova nova zemlja padne u ruke komunističkog vladara.“

Waluś je počeo voditi brojne diskusije s Derby-Lewisom o rješenjima pogoršanja političke situacije. Smatrao je Derby-Lewisa jednim od tvoraca politike Konzervativne stranke i oslonio se na njegove smjernice. Kao rezultat tih razgovora, Waluś je vjerovao da je Konzervativna stranka uvučena u političku borbu sa savezom ANC/SACP.

Clive Derby-Lewis

Posljednji put je bio u Poljskoj 1992., a nakon svog povratka posjetio je Derby-Lewisa. Godine 1993., prilikom jednog takvog posjeta, Derby-Lewis dao mu je popis imena. Odlučili su da bi trebalo ubiti Hania. Vjerovali su da bi njegovom eliminacijom, komunističko preuzimanje zemlje kao i istrebljenje Afrikanera, bilo izbjegnuto. Njihov cilj bio je stvoriti privremeni kaos u kojem bi desničari preuzeli zemlju.

ANC/SACP

Nakon što je odlučio izvršiti zapovijed, Waluś je od Derby-Lewisa zahtijevao da ga opskrbi ilegalnim oružjem. Waluś je morao uhoditi Hania, koristeći pritom lažne registarske pločice na autu. Od ožujka 1993. Waluś je promatrao Hanievu kuću mnogo puta. Derby-Lewisa posjetio je 6. travnja 1993. i dobio pištolj Z88 s prigušivačem i streljivom. Kako bi dobio još streljiva, posjetio je Derby-Lewisa i narednog dana, te mu je on rekao da će ga nabaviti. Waluś je zatim upitao ima li promjene plan, budući da streljiva nije još bilo. U razgovoru je spomenuto da bi bila dobra ideja da se atentat izvrši prije uskršnjeg vikenda.

Chris Hani

Na 10. travnja 1993. Waluś je odlučio izvidjeti Haniev dom, nakon što je otkrio da je gimnazija, koju je namjeravao koristiti, bila zatvorena zbog državnih blagdana. Nakon što je telefonirao Derby-Lewisu zbog streljiva, koje još nije bilo dostupno, kupio je streljivo za svoj legalni pištolj. Dobiveni pištolj Z88 napunio je s tim streljivom.

Kod Hanieve kuće uočio je da netko ulazi u automobil te ga je Waluś slijedio. Utvrdio je da je to Hani i primijetio je da nema tjelohranitelja. Hani se odvezao do lokalnog trgovačkog centra u koji je ušao, a vratio se kasnije s novinama. Waluś je odlučio da bi sada bila idealna prilika izvršiti atentat i odvezao se do Hanievog doma gdje ga je čekao. Nakon što se Hani zaustavio na prilazu, Waluś mu je prišao i ispalio dva hica u njega. Nakon što je Hani pao, Waluś ga je ustrijelio još dva puta. Waluś je zatim pobjegao svojim autom, no zaustavila ga je policija nedugo poslije toga i našla kod njega

pištolj Z8, nakon čega je uhićen.

Waluś tijekom pritvora isprva nije bio spreman dati nikakve izjave policiji. Nakon dugotrajnog ispitivanja i zbog činjenice da mu je policija dala alkohol, počeo je surađivati s njima. Pritom je bio zaveden da su neki od članova policije bili članovi desničarskih organizacija koji su se infiltrirali u policiju. Osporavao je sadržaj nekih svojih izjava za koje je policija navela da ih je dao u pritvoru. Porekao je neke stvari koje su mu bile pripisane u tim izjavama i naznačio da je policija namjerno izmijenila te izjave kako bi odgovarale njihovim ciljevima. Bilješke koje je policija napravila na ispitivanjima su slične naravi i nepotpune su jer ne sadrže veliki dio ispitivanja.

Neovisno o ovim nepravilnostima, Waluś je ispričao svoju priču jednom od policajaca za kojeg je vjerovao da je član desničarske organizacije. Waluś je nijekao da je itko drugi bio upleten u ubojstvo. Nakon detaljne istrage, ustanovljeno je da je u ubojstvo umješan i Clive Derby-Lewis, zbog iniciranja ideje o atentatu i davanja oružja Walušu. Policija je u istrazi navodno otkrila popis imena ljudi za odstrel, koji je sugerirao da osim Hania, postoje još dvojica ljudi koje treba ubiti. Jedan je bio Nelson Mandela, a drugi Joe Slovo, židovski vođa SACP-a.

Janusz Waluś i Clive Derby-Lewis osuđeni su na smrtnu kaznu, no nakon njenog ukidanja osuđeni su na doživotni zatvor. Nakon presude Waluś je dao slijedeću izjavu:

„Oni (ANC) su komunisti i uništit će ovu prelijepu zemlju. Oni će razoriti sve što su ovdje bijelci izgradili s velikim teškoćama. Bolno je za mene vidjeti da će ovdje sve biti uništeno u ime multi-rasne utopije koja ovdje nikada neće funkcionirati. Oni žele slobodu i demokraciju. Za par godina, sloboda i demokracija bit će jedino što će imati.“

Nakon završetka razdoblja apartheida i stvaranje Komisije za istinu i pomirenje, Waluś je podnio zahtjev za pomilovanje koje bi mu omogućilo uvjetnu kaznu. Nakon „opsežne“ istrage, komisija je utvrdila

da on i Derby-lewis nisu djelovali prema „višim“ naređenjima te im je amnestija odbijena i ostali su u zatvoru.

U veljači 2014. obojica su napadnuti u zatvoru. Clive Derby-Lewis, danas 77-godišnji čovjek koji boluje od raka i ima gangrenu, dobio je posjekotine naoštrenom vilicom, dok je Waluś, danas 61-godišnjak, pretučen metalnom šipkom te je isto dobio nekoliko posjekotina. Napad je bio rasistički motiviran, jer je jedan od zatvorenika naveo kakao je vođa jedne bande rekao da će ubiti nekog bijelca jer oni „imaju bolji tretman.“ Navodno se bijeli zatvorenici mogu nesmetano šetati određenim dijelovima zatvora, bez pratnje, dok crncima to nije dozvoljeno. Pitanje je kako se crnci mogu slobodno šetati i napasti druge zatvorenike vilicom?

Janusz Waluś, politički zatvorenik, zatvoren zbog služenja bijelom burskom narodu tijekom njegove zadnje revolucije.

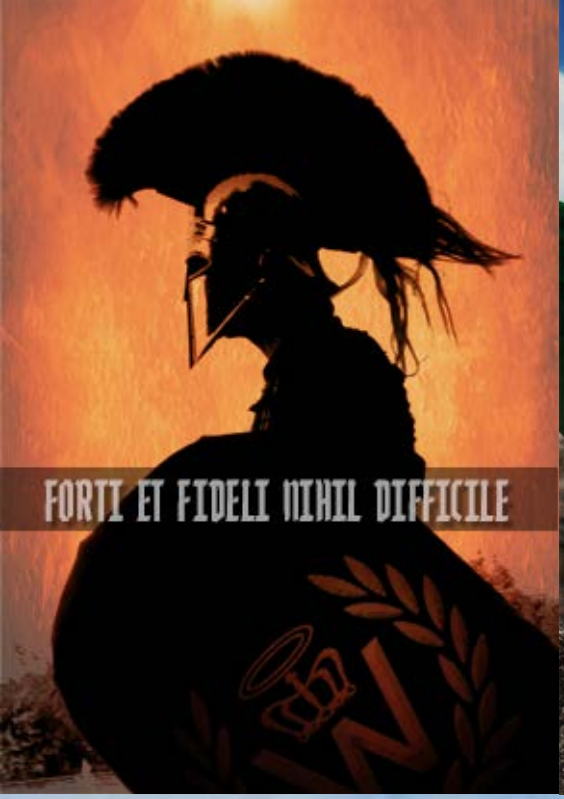
FORTI ET FIDELI NIHIL DIFFICILE

The White Resister
VOICE OF THE WHITE RESISTANCE

HOLOCAUST
www.vho.org

Pandorina transrodna kutija

Dok je prihvatljivost paradnog cirkusiranja homoseksualaca u posljednje vrijeme otišla daleko naprijed u svim društvenim područjima, mnogi socijalno pravedni hipsteri, kojima je dosadno, već traže svoju novu i egzotičnu građansku pravnu borbu. Potražite „Transrodno prihvaćanje“ i pojavljuje se potpuno nova scena gdje možete pokazati svoje potpuno slobodno mišljenje o prihvaćanju supkultura s kojima ste tek maglovito upoznati.

Nažalost, dok svatko zna što je „čovjekova boja kože“ ili što znači „homoseksualno“, naziv „transrodan“ je malo manje očit. Da li on podrazumijeva transseksualca, transvestita, nekoga tko se oblači u odjeću suprotnog spola ili nekog tko potpuno odbacuje značaj spola? Kao što su drugi istaknuli, transrodno nije isto što i transseksualno, unatoč sličnosti termina. Transseksualna osoba je netko tko zapravo vjeruje da je rođen u tijelu krivog spola i želi to promijeniti pomoću intenzivne medicinske operacije. Transseksualci prihvaćaju značenje muškog/ženskog spola i sav onaj gadni spolni esencijalizam na koji se mršte radikalne feministice. U stvari, pravo prihvaćanje transseksualnih tvrdnji o identitetu prešutno zahtijeva priznavanje postojanja određene količine unutarnjih muških/ženskih karakteristika. Dok postoje neke rasprave oko toga da je transseksualizam medicinsko pitanje, psihološko stanje, ili jednostavno postojeća samoobmana, transseksualci tipično daju vrlo konkretnu izjavu o svom identitetu.

„Transrodno“, s druge strane, je kategorija kojim se prekriva bilo koja vrsta non-mainstream „cis-hetero“ (normalnih) sklonosti. Za razliku od transseksualaca, koji su barem toliko posvećeni svojoj priči da stavljaju svoje genitalije „pod nož,“ „transrodna“ osoba nema potrebu ići tako daleko kako bi opravdala tvrdnju o svom identitetu. U stvari, pojam „transrodan“ je izvorno korišten kako bi se opisao skup raznih osoba koje nose odjeću suprotnog spola. „Transrodna“ osoba u modernom govoru može biti normalan čovjek koji nosi žensku odjeću, biseksualac koji uzima hormonske tablete ili netko tko je jednostavno privremeno vrlo zbunjen. „Zbunjenost“ je zaista najprikladniji opis ovdje, jer nitko se ne može dogovoriti što točno „transrodan“ znači. Jedina

pouzdana konstanta u cijelom tom scenariju je ozbiljni sporazum da je bi bilo prokleto dobro da prihvatite to, što god oni vjeruju da jest.

Dobro, određeni lakovjerni pojedinci mogli bi izraziti određeni skepticizam oko bitne pretpostavke na kojoj se temelji cijeli taj pokret: Zašto bi ja poštovao nečije tvrdnje o identitetu samo na temelju toga što oni tako kažu? Ako ja tvrdim da sam afrički bušman zarobljen u tijelu bijelog čovjeka, ne mogu kriviti nikoga zbog toga što dovodi u pitanje moju tvrdnju ili možda radi neke detaljnije opservacije mog cjelokupnog psihičkog zdravlja. Međutim, od mene se

očekuje da trezveno klimam glavom kada se netko deklarira kao „muški utjelovljen, ženski identificiran spolno panseksualan?“ Zašto se od mene očekuje da pružim ikakvo povjerenje takvoj salati dotjeranih narcisoidnih riječi?
Nadalje, ako trebam shvatiti da je spol samo društveni konstrukt, onda je svatko tko pokušava preuzeti određeni spolni identitet samo namjerni lažov koji širi čistu fikciju i popularizira ju karikaturom svjesne obmane. Ova pretpostavka posebno izričito poriče valjanost transseksualne tvrdnje o identitetu, a ona se za početak nalazi na klimavom tlu. Uostalom, ja mogu tvrditi da bi bio sretniji kao Klingonac, ali svi znaju da nemam nikakvu referentnu točku za ono što „klingonsko“ zapravo podrazumijeva, samo svoju pristranu percepciju toga. Nadalje, zašto uopće „transrodna“ osoba uključuje „artefakte“ koji se normalno koriste za označavanje određene spolne orijentacije u njihovom osobnom pojavljivanju? Ova iskrivljena nenormalnost treba biti iskrena prema nama i priznati da su ovo više njihovi bolesni mali fetiši i da ih se treba promatrati kao „ženskaste“ ili „muškobanjaste“ te da to nema apsolutno nikakve veze s potpunim odbacivanjem ili „izazovom“ prema spolnoj identifikaciji.

Naravno, prava opasnost transrodnog prihvaćanja je ta da ne zapravo ne zahtijeva od nas kao društva da naivno tretiramo sve tvrdnje o identitetu kao legitimne. Mislim da ne treba previše mašte da bi se vidjelo kako bi ovo moglo rezultirati u nekim potencijalno ružnim i nepoželjnim scenarijima, koje većina očito razumljivo ogorčenih pojedinaca osjeća kada ih netko namjerno prevari. Najviše fascinirajući odvratni aspekt transrodnog/transseksualnog pitanja općenito je bizarna ideja da nečije pravo da laže i obmanjuje nadjačava vašu želju za spoznajom istine. U toj bizarnoj, alternativnoj stvarnosti, biti varalica o svojoj prošlosti ili namjerno predstavljati lažni identitet je savršeno prihvatljivo ponašanje, ali izražavanje brige za istinsko samozastupanje i istinitost gledaju se kao netrpeljivost.

Praktično prihvaćanje transrodnog uključuje tapkanje prstima po ljuskama jaja kako bi se izbjeglo slučajno vrijeđanje osjetljivog transseksualnog cvijeta, budući da mi cis-heteroseksualci ne možemo čitati njihove umove i otkriti jesu li oni „trans-žene“ koje pokušavaju proći kao žene, ili su jednostavno muškarci koji oblače žensku odjeću. E sad, možete se zateći s pitanjem da nešto možda psihički nije u redu s pojedincima koji su uključeni u takva bizarna poremećena ponašanja, jer ako je tako, onda je to zato što je to prouzrokovala vaša netrpeljivosti i netolerancija. Točno tako, vaše nepromišljeno prihvaćanje biološki kreiranih obrazaca muškog i ženskog ponašanja je ono što je srušilo transrodnu osobu nevidljivom šakom heteronormativnosti i negativno je utjecalo na njihovo psihološko zdravlje. Kako se USUĐUJETE tlačiti 0,3% stanovništva koristeći „on“ i „ona“ kao zamjenice!

Vlak transrodnog prihvaćanja napušta stanicu, a pobožni liberali da im to daje još jednu slikovitu priliku za samosvjesno priznanje njihovih grijeha i razvijanje novog razumijevanja za njihove kolege muškarce/trans-žene/pederospolce. Društveno svjesni naprednjaci svi odreda žele kupiti kartu i ukrcati se, ali nitko zapravo nije istražio koliko je komplicirana i kontradiktorna cijela stvar. Potpora prihvaćanju transrodnosti samo je još jedno vruće pitanje iza kojeg je bolje da stanete, inače ste prokleti licemjer jer ste „netolerantni“ prema svim devijantnim svinjarijama u kojima se trenutnu vole vrtjeti ovi degenerici. Još jednom „prava“ pojedinca da se igraju

i eksperimentiraju s novotarijom „predstavljanja“ suprotnog spola, potpuno odbacuju vašu osobnu sklonost za „autentičnim“ muškarcem i ženom. Sjetite se ljudi, „vrlina“ manjine je uvijek superiorna, čak i ako to znači prihvaćanje namjerno lažnih fikcija kao legitimne.

Dobro došli u vrli novi svijet gdje „diskriminacija“ znači ne pružanje usluge mamografije muškom pacijentu, ili odbijanje plaćanja operacije promjene spola osuđenom ubojici. Ovo je društvo toliko zbunjeno i prepušteno slučaju da čak ne može ni ispitati tvrdnje o identitetu šestogodišnjeg djeteta. Recite što hoćete o „prljavom ugnjetavanju“ „patrijarhalne heteronormativnosti,“ ali ono barem ne odobrava kirurško sakaćenje djece. Brzo dolazimo u stanje nihilističkog neodgovornog hedonizma, tako sveprisutnog da se nikad nitko neće usuditi prigovoriti našem izboru, bez obzira koliko strašno upitan on bio.

Uljudnost ovog „napretka“ znači, ako se vaša nova „djevojka“ razodjene i otkrije penis, bolje vam je spustiti se na koljena i uživati u lijepom debelom punjenju „transrodnim prihvaćanjem.“

SPORT
ZDRAVLJE
KREATIVIZAM

REVOLUCIJA VRIJEDNOSTI:
ATEIZAM

Ateizam se ne smatra religijom, više ne-religijom. Činjenica je da svaka grupa ili osoba može tvrditi da je njihova filozofija religija, i to opravdano. Mi iz Kreativističkog pokreta branimo taj stav kao što branimo i Prvi amandman, slobodu govora i slobodu vjeroispovijesti. U potpunosti se slažemo sa Voltaireom koji je izjavio: "Možda se ne slažem sa onime što ste rekli, ali ću do smrti braniti vaše pravo da to kažete." Slično tome, mi se ne moramo slagati sa mnogim vjeroispovijestima koje smatramo čistim glupostima ali ćemo braniti njihovo pravo na njihova uvjerenja, bez obzira koliko nam smiješna bila.

Na isti način ćemo braniti i naše pravo na kritiziranje i izjašnjavanje naših mišljenja o religijama, kao što smo to već učinili u zadnjih 10 segmenata "Komparativne religije".

Unutar tih okvira mi priznajemo ateizam kao religiju. Neke religije pod okriljem ateizma su priznate od strane vlada u određenim državama.

Većina kršćanskih crkava Kreativističkom pokretu želi prišiti etiketu ateizma. Cilj je ovog teksta da pojasni neke stvari tim lovcima na duhove. (Pogledaj stranicu 68. u Širenju Kreativizma, članak "Mi nismo Ateisti, mi smo Kreatori.") Želim povući crtu između Ateizma i Kreativizma, tako da ne bude zabune oko te dvije religije.

Razlika je slijedeća: ateisti tvrde da ne vjeruju u duhove ali se nisu izjasnili u što onda vjeruju. Mi kreatori imamo zajedničku crtu sa ateistima, a ta je da niti mi ne vjerujemo u duhove, ali smo se izjasnili u što vjerujemo. A ima dosta toga u što vjerujemo. To su pozitivne i sveobuhvatne stvari koje smo naveli i u našim Osnovnim knjigama.

Nakon što smo postavili inicijalne temelje, idemo ukratko proći kroz povijest ateizma, koji je postojao čak tisuće godina prije nego što je židovsko kršćanstvo pomolilo svoju ružnu glavu.

Websterov rječnik (Third New International) definira ateizam (sa malim slovom "a") kao "nevjerovanje u postojanje Boga ili bilo kojeg drugog božanstva", a ateista kao "onog koji se priklanja ateizmu." To je gruba i nejasna definicija, i tek kad pogledamo značenje riječi Bog, postaje

nam jasno u što taj jadnik zapravo ne vjeruje. Tako smo potražili značenje riječi "Bog" nakon čega smo naišli na cijeli kolekciju riječi "bog", sa malim slovom "b" i "Bog", sa velikim slovom "B". Značenja te riječi variraju od "onaj koji posjeduje veliku i despotsku moć" pa do "princip, um, duša, duh, život, istina, inteligencija." Postoji toliko različitih, čak oprečnih, definicija, da kad ih sve pročitate postanete toliko zbunjeni kao malo dijete kojem je slučajno pala žvakaća guma na pod kokošinjca. Nije čudno što je jadnom ateistu teško progutati sve to smeće. (Pročitajte ponovo tekst "Što je duh?" u 29-om izdanju Rasne lojalnosti, te u ovoj knjizi.)

Pošto je ateizam po definiciji čisto negativan, a ateist može ili ne mora imati neko pozitivno uvjerenje i filozofiju, termin ateizam bi bilo vrlo labav i besmislen termin da ga kršćani nisu počeli naveliko koristiti u pogrdnom smislu. Baš zato što je taj termin toliko nejasan, vrlo je teško pronaći literaturu o "ateizmu" prije kršćanstva. Međutim, Sokrat (469.-399. god. p.n.e.) bi se mogao klasificirati kao ateist, pošto je hodao okolo i govorio mladeži da su tadašnji grčki bogovi najvjerojatnije lažni i da uopće ne postoje. Za taj zločin iskrenosti i slobode mišljenja, Sokrat je bio osuđen na smrt i otrovan.

On svakako nije bio zadnji. Kada su kršćani konačno zgrabili uzde temporalne i crkvene moći, stvari su se počele zahuktavati za jadne ateiste. U Srednjem vijeku (bolje poznatom kao Mračni vijek) glave su se ozbiljno počele kotrljati. Do vremena kad je ustanovljena Inkvizicija, i kasnije kad je Reformacija prodrla duboko u nekad uzvišenu moć Katoličke crkve, proganjanje heretika i pljenidba njihove imovine postao je jedan od najunosnijih biznisa tog doba. "Heretik" čak nije ni trebao biti ateist. Mogao je vjerovati u duhove ali ako se nije u potpunosti slagao sa službenim odredbama vjere, (a takvih odredbi je bilo jako puno, ovisno pod čijom biste nadležnosti bili), za njega je bilo gotovo. Blago uvjeravajuće metode poput razapinjača, prstolomca ili spaljivanja na lomači su se koristile kao metode mučenja i ubijanja. (Pročitajte ponovo odlomak "Prstolomac i razapinjač", str. 326, Biblija bijelog čovjeka.)

U vrijeme kada je svanula Renesansa u 13. stoljeću i kada su se žrtve svemoguće Katoličke crkve počele osvještavati, a Reformacija dalje narušavati i dijeliti crkvenu moć, europski narodi su postajali svjesniji prirode i stvarnog svijeta koji ih okružuje. Pisci i filozofi, oprezno ispočetka, su kroz parabole i određene fraze u svojim djelima počeli sumnjati u nadnaravno, u svijet duhova i život nakon smrti. Poput Thomasa Paina, prvo su ograđivali svoje pozicije nazivajući se Deistima, nejasnim terminom koji je ipak značio vjerovanje u postojanje Uzvišenog Bića ali bez vezanja za ijednu od tadašnjih religija. Webster (isto izdanje) definira "deizam" kao "racionalni

pokret u 17. i 18. stoljeću čiji su sljedbenici priznavali prirodnu religiju utemeljenu na ljudskom razumu i moralnosti, na vjerovanju u jednog Boga koji je stvorio svijet i zakone, bez kasnijeg miješanja u iste, i na izostanku bilo kakve nadnaravne intervencije u ljudskim životima."

Deisti bi se počeli približavati našim uvjerenjima, samo su ubacili i nekoliko bespotrebnih non sequitura i ograda kako bi se zaštitili. Tvrdnja da je taj Bog (za kojeg nitko ne zna ni da li stvarno postojao, niti bilo što drugo) sve stvorio i onda sjeo sa strane i pustio da se sve odvija svojim tijekom, je poprilično smiješna. Što bi onda radio nakon stvaranja svijeta? Igrao se sam sa sobom?

Tijekom 19. stoljeća, pisci, osobito u Njemačkoj, su postali mnogo otvoreniji. U Americi, pukovnik Robert G. Ingersoll (1833.-1899.) je bio najveći pobornik ateističkog gledišta, i kao govornik i kao pisac je bio vrlo efektivan u izlaganju argumenata i logike koji su raskrinkali tu prijevaru o duhovima na nebu. Iza njega je ostalo 12 knjiga koje rekapituliranju sve njegove govore i filozofiju. (Imamo sve knjige u našoj knjižnici osim prve. Bili bismo zahvalni svakome tko bi nam prodao prvu knjigu.)

Mišljenja sam da postoji nekoliko grešaka u njegovim zalaganjima. Kao prvo, ne nudi nikakvu kvalitetnu zamjenu za kršćanstvo koje je žestoko optuživao. Kao drugo, nije bio rasno osviješten. Treće, očito nije znao ništa o povijesnoj ulozi koju su Židovi odigrali u nametanju kršćanstva 'gojima', te stjecanju njihove tiranske moći nad svjetskim financijama i moći.

Kada sam počeo promovirati Kreativizam, mislio sam da će postojeće ateističke grupe biti plodno tlo za širenje našeg superiornog vjerovanja i programa. Ipak, mi smo također žestoko i agresivno optuživali kršćanstvo, prijevaru o duhovima na nebu i sve ostalo, ali smo dodatno imali i pozitivan program i vjerovanje. Mislio sam da nam je zagarantiran uspjeh sa ateistima. Nabavio sam popis svih ateističkih grupa u Americi i poslao im primjerak Vječne religije prirode.

Bio sam u krivu. Reakcija je bila negativna – što je vrlo žalosno. Neka djela iz njihove povratne literature su bila zapanjujuća. Neki su bili štovatelji vraga, neki se bavili vračanjem. Mnogi su me odbili zbog mog rasističkog stajališta. Veliki broj među njima su bili Židovi i zato su, naravno, bili otvoreno neprijateljski raspoloženi prema meni. To je bilo prije 12 godina.

Jedna od najpoznatijih, najučinkovitijih i najinteligentnijih

ateističkih organizacija je Madalyn Murray O'Hair's American Atheists, u Austinu, Teksas. Služeno su se prozvali religijom i kao takve su ih priznala i nadležna tijela. Bili su vrlo učinkoviti u predlaganju zakona o odvajanju države od crkve, o ukidanju vjeronauka u školama i drugim mjerama koje se značile ukidanje privilegija koje su si uzurpirale crkve i religije. Sa njima se slažemo po tim pitanjima. Međutim, povijest nam je pokazala da napad na religiju, sam po sebi, bez pripremljene pozitivne i moćnije zamjene za napadnutu religiju, neće uroditi plodom. Isto je primijetio i Adolf Hitler što se tiče svih pokreta. On je shvatio da nije dovoljno da samo raskrinka komunizam nakon Prvog svjetskog rata, već je morao smisliti i "cingegengift" (kontra-poziciju), nešto čime će ga zamijeniti. To je učinio sa Nacističkom strankom, koja je pobijedila komunizam i istisnula ga iz Njemačke.

Američkim ateistima to nedostaje, mada su vrlo pametni i vješti govornici. Nedostaje im pozitivno vjerovanje ili program koji bi zamijenio kršćanstvo (ili bilo koju drugu religiju duhova). Zato će im rezultati biti minimalni i neproduktivni. Postoje još dvije mane američkih ateista koje se slične onima koje je posjedovao pukovnik Ingersoll. A) nisu svjesni židovske opasnosti. Ustvari, među njihovim članovima se nalazi mnogo Židova tako da vjerojatno neće nikad ni postati toga svjesni. B) ne zauzimaju nikakvo rasno stajalište i ne zanima ih preživljavanje Bijele rase.

Bez obzira, neki od naših najinteligentnijih preobraćenika dolaze iz njihovih redova. Postoji jedna manja ali hvalevrijedna grupa koju bih trebao spomenuti. To je grupa Tražitelj Istine (The Truth Seeker), adresa P.0.Box 1832, San Diego, CA 92112. Vodi ju uvaženi James Harvey Johnson, sljedbenik Racionalnog pokreta iz 1875. godine. Gospodin Johnson je jedan od rijetkih džentlmena koji je posvećen zdravom životu, koji vodi brigu o svom zdravlju i svjestan je rasnog i židovskog problema. Njegov najveći doprinos je odlična kolekcija starih i rijetkih knjiga koje nudi na prodaju, a koje se tiču religije i zdravog življenja.

Naše mišljenje o ateističkom pokretu ili pokretima se može sažeti u dvije točke:
a) Ateističkim pokretom dominiraju Židovi, te oni neće ni prstom maknuti kako bi pomogli preživljavanju Bijele rase.
b) Nemaju nikakvog pozitivnog programa koji bi zamijenio kršćanstvo. Nisu mogli suzbiti kršćanstvo nimalo u prošlosti, a predviđamo da neće moći ni u budućnosti.

Ateizam vs. Kreativizam – Usporedba

A. Zajednička stajališta

Ateizam i Kreativizam odbijaju bilo kakva nadnaravna vjerovanja, tvrdnje i praznovjerja. Ne vjerujemo u bogove, vragove, duhove, pakao niti raj. Smatramo da su sav taj hokus-pokus izmislili ljudi u svrhu kontroliranja mišljenja masa, kako bi izvukli što više financijske koristi od njih.

B. Glavne razlike

Iako ateizam ima negativan pristup prema pozitivnom zlu, na žalost nedostaje mu pozitivan program i vjerovanje koje bi bilo zamjena za praznovjerje koje želi uništiti. Ateistički pokret je dosta slab i nije baš puno toga učinio kako bi uništio kršćanstvo i druge religije koje su bazirane na strahu, praznovjerju i lakovjernosti. Nisu postigli mnogo konstruktivnih rezultata. Pod znatnim su utjecajem Židova.

Kreativizam ima sveobuhvatan program i vjerovanje koje obuhvaća sve aspekte života: Zdrav Razum u Zdravom Tijelu, Zdravom Društvu i Zdravom Okolišu. Želimo izgraditi bjelji i sjajniji svijet za buduće potomke Bijele rase. Sve navedeno je opisano u naše tri osnovne knjige: Vječnoj religiji prirode, Bibliji bijelog čovjeka i Zdravom životu, koje smo nadopunili našim dvjema novim izdanjima, Širenje Kreativizma i Izgradnja bjeljeg i sjajnijeg svijeta.

Mi imamo “gegengift”, za koji je Hitler tvrdio da je potreban kako bi se obavio posao i mi ćemo ga obaviti. Sigurni smo da smo mi val budućnosti.

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

KREATIVISTI.HR

KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA